

CUỘN DÂY THƯỜNG THẦN KỲ

Câu chuyện xảy ra vào tháng chạp cuối năm: Gia đình Trương Tần ở Viện Luyện kim bị mất cắp. Chẳng khác gì cảnh tượng dọn nhà: tiền bạc, ti vi, radio, quần áo đẹp, thảm len, tất cả đều biến mất khỏi căn phòng 28m². Gia đình Trương Tần, cả hai vợ chồng đều là giảng sư của Học viện, mỗi tháng lĩnh lương được tất cả là 130 nhân dân tệ. Vì vậy việc sắm sanh nhà cửa được như vậy là rất khó khăn. Vợ Trương Tần vốn là người đàn bà tần tảo, chất chiu, gặp phải chuyện này chị vô cùng đau xót. Học viện đã nghỉ đông, đồng chí công đoàn phụ trách việc giúp đỡ công đoàn viên gặp khó khăn cũng biến đâu không thấy. Cục công an cho một chiếc xe đến, đem theo cả chó béc giê. Nhưng suốt mấy ngày vẫn không tìm ra được kẻ cắp.

“Xem ra sắp tết rồi, muốn mua cho con bộ quần áo mới... biết làm sao bây giờ?”. Vợ Trương Tần ngồi lì ở Cục công an nghĩ ngợi, nước mắt rơi lã chã xuống bàn chân. Cục trưởng rất thương vợ chồng giảng sư, ông chau mày nói: “Thôi... thế này vậy. Anh chị hãy cầm lấy cuộn dây thừng này về cái đã!”.

Vợ Trương Tần hoảng hốt, gào lên: “Sao! Các ông bảo chúng tôi treo cổ tự tử à?”. Sau đó chị ta khóc lóc thảm thiết.

Cục trưởng nén xúc động rồi viết cho họ một giấy phép hành nghề, sau đó phân công mấy anh công an khiêng cuộn dây thừng đưa tiễn họ về nhà. Việc đã đến nước này cũng chẳng cần đắn đo gì nữa. Cả nhà, hai vợ chồng và đứa con, ăn một bữa no nê, ngủ suốt một ngày, đến hôm thứ ba - tức sáng mồng một tết liền mang theo giấy phép hành nghề, đến cổng chính vườn động vật, mang cuộn dây thừng ra buộc vào các thân cây khoan thành một bãi để xe.

Như thế có được không? - Vợ Trương Tần ngượng ngập, xót xa, nước mắt lưng tròng hỏi.

Thôi, cứ thử xem sao! Họ chẳng nói cuộn dây này đã cứu sinh mệnh của mấy gia đình đó sao? - Trương Tần khuyên vợ, lấy đinh đóng cái biển bằng cactôg trên viết “Nơi gửi xe” lên thân cây. Thôi đành vậy, kiếm được đồng nào hay đồng ấy!

Ngày tết du khách đến đông như kiến. Tiếng xe đạp kính coong vang lên như tiếng sóng biển vậy. Nhà Trương Tần cả ba người bận tíu tíu đón khách: người chồng - chuyên gia về thiết kế lò cao thì phát thẻ cho khách gửi xe; người vợ - nghiên cứu phân tích thành phần kim loại thì phụ trách nhận tiền, trả tiền; còn đứa con 8 tuổi thì chạy tới, chạy lui bảo ban các cô chú xếp xe cho ngay ngắn.

Từ sáng sớm đến tối mịt, từ mồng một đến mồng 6 tết... Sau đó, họ trả cuộn dây thừng cho công an. Đứa bé ngây thơ chưa biết nỗi khổ của nhân gian là gì, mệt quá đã đi ngủ sớm. Hai vợ chồng Trương Tần ngồi thừ ra ở mép giường, nghệt mặt nhìn đồng tiền giấy và tiền xu xếp đống như hòn núi nhỏ có thể mua lại những thứ đã bị mất. Họ là những trí thức rất thông minh và đầy kiến thức, nhưng nghĩ đến nhức cả đầu mà vẫn không hiểu vì sao chỉ có một cuộn dây thừng thôi mà thần kỳ đến như vậy!

Đứa bé ngủ mơ, trở mình lẩm bẩm: “... Không đi học nữa, chỉ cần phát vé trông xe là kiếm được khối tiền!”. Hai vợ chồng Trương Tần giật mình sợ quá, vội bịt mồm thằng bé lại...

Chu Sĩ Kỳ (Trung Quốc)
Lê Huy Tiêu (dịch)

